Тетяна ГОРИЦВІТ (ЛУНЬОВА) *– прозаїк, лінгвіст, викладач, еко-активіст. Член Національної спілки письменників України (2015).*

Народилася 6 квітня 1976 року в місті Києві. Навчалася в Київській середній школі № 74 і Полтавській середній школі № 3. У Полтавському національному педагогічному інституті імені В. Г. Короленка здобула фах учителя української мови і літератури та англійської мови. Закінчила аспірантуру Київського національного лінгвістичного університету, кандидат філологічних наук. Викладає англійську мову в Полтавському національному педагогічному університеті імені В. Г. Короленка. Пише для дітей і дорослих. Регулярно бере участь у екологічних передачах на Полтавському обласному радіо, пропагуючи ідеї мінімізації впливу людини на природу.

Авторка книги новел та акварелей «Рукописи не форматуються» (Полтава, 2010), роману-перформатива «Знайти Лева» (Полтава, 2010), казок для дітей «Усі ми будемо королевами, або Казка про Маринку та Мишенятко» (Київ, 2012), «Зайченятко У» (Київ, 2015), «Казка про шишку, яка мріяла стати їжачком» (Полтава, 2016). Наразі газета «Полтавський вісник» у рамках проекту «Книга в газеті» здійснює публікацію есе Тетяни Горицвіт з її нової книги «Антологія таємниць художників Полтавщини».

Лауреат конкурсу «Книжковий дивосвіт України» (Київ, 2010) у номінації «Дебют молодого автора», літературної премії імені Леоніда Бразова в номінації «Проза» (Полтава, 2011) та Полтавської обласної премії імені Панаса Мирного в номінації «Література» (Полтава, 2016).

НАПИСАНІ МОВОЮ ЛІЛІЙ

Про картини Всеволода Максимовича

У нього кожна лінія – як лілія. Плавно розпукується – витончена, граційна, вишукана. Вирізьблюється на темному тлі, створюючи пишний орнамент, розкривається уповні в розкішний декоративний візерунок, красивий тією красою, що має безумовну силу.

Його домінантні барви – відтінки червоних і золотисто-черлених лілій, кольори божистої крові, сонця, хвали і слави. Легкі доторки пурпурового – імператорська велич і дзвінка відзнака.

У його сюжетах – бажання, спокуса, еротичність, пристрасть. У символіці – вічна любов, щастя, свято і сплетені з ними тінь, ніч, смерть. Серед образів переважають атлетично-античні чоловічі фігури – видається, не випадково, адже головна пелюстка лілії, загострена подібно до списа, символізує чоловічу силу і військову могутність. Його картини мають аромат меду з перцем – пахощі лілій, котрі збуджують уяву та підсилюють душевні поривання.

Драматизм його полотен – це співприсутність різких протилежностей: божественного покровительства і передчуття вини, перебування в блаженстві й каяття. Лілія – це глибоко захований скарб, який розкривається не одразу, це золота винагорода, але також і претензійність, марнославство, гонитва за зовнішнім ефектом, надмірність і потому розчарування.

Багатьма забутий, кількома побіжно згаданий, кимось названий епігоном, Всеволод Максимович є насправді одночасно жерцем і жертовним агнцем українського ар-нуво. Тож несімо йому повні пригорщі лілій, як тому античному героєві, що про нього писав Вергілій:

Юначе сердешний,
Ох, коли б якось ти міг жорстоку судьбу подолати!
Ти колись будеш Марцелл. Повні пригорщі лілій подайте,
Квіти багряні розсиплю й принаймні такими дарами
Внукову душу вшаную й здійсню незначну цю повинність.

(Вергілій. Енеїда. Переклад М. Білика)

ISSN 2075-1222. Рідний край. 2016. № 2 (35)